

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΚΡΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
εἴταν καὶ δὲν εἴταν,
εἴταν ἓνα πολὺ ὡ-
μορφο Βασιλόπουλο,
ποῦ ἔλεγε ὅτι δὲ θὰ
παντρευτῇ ποτέ, ἂν
ἔδεν πάρῃ τὴν πλειὸ
ἁμορφη τοῦ Κόσμου.
Μιὰ μέρα, τὸ χειμῶνα,

ἐκεῖ ποῦ κυνηγοῦσε μαζὺ μὲ τὸ παιδί τοῦ πρωτο-
σύμβουλου τοῦ πατρὸς του, σκότωσε μιὰ ἐφτά-
γύωσση κίσσα, καὶ τὸ αἷμά της ἔρρεψε ψηλὰ στὸ
χιόνι, καὶ τὸ χιόνι κοκκίνισε ἓνα χρώμα κόκκινο,
ποῦ ἔδεν μπορούσε νὰ τὸ κόμῃ κομμιά βαφὴ τοῦ
κόσμου. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ περνοῦσε κι' ἓνας
Καλόγερος, καὶ βλέποντας τὸ κοκκινισμένο χιόνι
εἶπε :

— Τέτοιο χεῶμα μόνον τὰ μάγουλα τῆς πα-
νέμορφης κόρης τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Ἀκρῆς τῆς Γῆς
ἔχουν στὸν κόσμον ὅλο.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια τὸ Βασιλόπουλο
αἰσθάνθηκε στὴν καρδιά του μιὰ μεγάλη ἐπιθυ-
μία νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν πανέμορφη Βασιλοπούλα
τῆς Ἀκρῆς τοῦ Κόσμου, ποῦ εἶχε τὰ πλιὸ κόκ-
κινα μάγουλα, κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο του πόθο ἀρ-
ρώστησε βαρυνά. Ἡ Βασίλισσα ἡ μάνα του, βλέ-
ποντας τὸ παιδί της τόσο ἄρρωστο, ἔκραξε ὅλους
τοὺς γιατροὺς τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ καμμιά για-
τριά δὲν βρέθηκε, κι' ἄρχισε νὰ τὸ κλαίῃ ζωντανό.

Τότε τὸ ἄρρωστο Βασιλόπουλο τῆς εἶπε :

— Ἄν θέλῃς νὰ γιάνω, νὰ μοῦ δώσῃς ἓνα φόρ-
τωμα φλωριά καὶ τρεῖς καθαλάριδες γιὰ νὰ κάμω
ἓνα μακρινὸ ταξίδι, ὅπουθε θὰ γυρίσω ὕστερα
ἀπὸ δύο τρία χρόνια.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Βασίλισσα πῆγε
στὸ Βασιλεῖο καὶ τοῦ λέγει : τὸ καὶ τὸ ζητάει ὁ
μοναχογιὸς μας, γιὰ νὰ γείνη καλά. Ὁ Βασι-
λεῖς ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τῆς Βασί-
λισσας τὸ στόμα διόταξε καὶ τοῦ ἔδωκεν ἓνα
φόρτωμα φλωριά καὶ τοὺς τρεῖς καθαλάριδες, καὶ
τὸ Βασιλόπουλο ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸ φίλο του, τὸ
γιγιὸ τοῦ πρωτοσύμβουλου.

Πᾶν, πᾶν, πᾶν κατὰ ἡλιοῦ κι' ὅλο κατὰ ἡλιοῦ.
Ταξίδεψαν τρεῖς μῆνες ὅσο νὰ φτάσουν στὸ Βα-
σίλειο τῆς Ἀκρῆς τῆς Γῆς, ἀπ' ἐκεῖ ποῦ βγαίνει
ὁ ἥλιος. Πρωτοῦν γιὰ τὴν πανώρια τὴ Βασιλοπούλα,
ποῦχε τὸ πλιὸ κόκκινο μάγουλο τοῦ κόσμου, καὶ
μαθαίνουν ὅτι τὴν εἶχε ὁ γονιὸς της σ' ἓνα ξεχω-
ριστὸ παλάτι, μὲ σαράντα πεντάμορφες κορασίδες,
καὶ μὲ μιὰ καλόγρια, ποῦ τὲς φύλαγε ὅλες, καὶ
μόνο κάθε Κυριακὴ ἔβγαине μὲ τὴν Καλόγρια καὶ
μὲ τέσσαρα κορίτσια καὶ πήγαινε στὴν ἐκκλη-
σιά, ὅπου ἦταν ἡ μάνα τῆς θαμμένη καὶ τῆς ἀνα-

νατα, ἐπάνω εἰς τὸν παχὺν θελούδιον τάπητα,
ὑψωσεν ἱκετευτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς, πλημμυρι-
σμένους ἀπὸ δάκρυα καὶ ἐνηγαλίσθη τοὺς πόδας
τῆς . . . Ἐσύρθη σχεδὸν εἰς τὰ κράσπεδα τῆς
ἐσθῆτος τῆς, ρίγος ἐκλόνισε τὸ σῶμά του καὶ
ὡς κατὰδικος ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ θανάτου ἀνέ-
μενε τὴν χάριν τῶν χειλέων τῆς . . .

Ἡ γυναικεία φιλερέσκεια ἀνέζησε. Συνη-
σθάνθη τὸ θέλγητρόν της, εἶδε ἀναγεννώμενον τὸ
γόητρον μὲ τὸ ὁποῖον ἡχαλῶτιζε, συνέτριβεν
ἓνα ἄνδρα τόσῳ ἀφοσιωμένον, τόσῳ καλόν, ἡθι-
κόν· δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ νὰ σύρεται οὕτω ἓνας
τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐπὶ τέλους ἡγάπα· ἐλθισμόνησεν
ὅτι ἦτο γυνὴ καὶ μὲ μίαν ταχύτητα, σχεδὸν ἀκρο-
βατικὴν, τὸν ἀνήγειρε μὲ τοὺς στιβαροὺς βρα-
χιόνάς της, καὶ ἐκεῖνος, συρόμενος καὶ ἀνυψού-
μενος, ἔπεσεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν λαιμόν της καὶ
ἐπάνω εἰς τὸν ἀπαλὸν πλοῦτον τοῦ στήθους της
ἔμεινε λιπόθυμος . . .

Ὅταν ἔφυγεν ἐκεῖνος, ἐπῆγεν ἡ Σόνια νὰ
γράψῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν της δύο τρεῖς λέξεις,
ὅπως συνείθιζε νὰ κάμνῃ σχεδὸν κάθε ἡμέραν.

Καὶ ἔγραψεν :

«Εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ πείσμα δι' ἓνα ἄνδρα εἶνε
καταστροφή· διὰ μίαν γυναῖκα, θρίαμβος.»

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

